

Babah Tarawally – is schrijver en journalist.

Ik heb het wachten overleefd

De perfectie van het landschap die ik vanuit de lucht had waargenomen, veranderde langzaam in een desillusie toen ik voet aan grond had gezet. Geen echte natuur, maar een gemaakte natuur. Een cultuurlandschap noemen ze dat. Ik was aangekomen in het land van het wachten, structuur en bureaucratie. Alles lijkt er maakbaar. Ondanks haar schoonheid bleef mijn intuïtie me vertellen dat er iets niet klopte. Het was hier te gestructureerd, alsof alles was gezet naar de hand van de mens volgens een wiskundig model. De natuur schijnt hier te zijn overwonnen door de mens.

Ik was dan ook amper verbaasd dat ik hard in de realiteit werd getrokken bij mijn eerste ontmoeting met een witte man. Ik had hem mijn paspoort overhandigd terwijl hij mij 'illegal alien' noemde. 'I am not an alien', antwoordde ik boos. 'I'm a traveler looking for a safe home' Hij bekeek me geringschattend en zei kortaf: 'I mean you entered this country unlawfully.' Waarna hij me een leren bankje wees waar ik op moest gaan zitten.

Ik ben door mijn vader als een brief vooruitgestuurd.

Dit is toch niet de manier om je bezoekers te ontvangen, zelfs al heb je ze niet zelf uitgenodigd. Op het gladde skaileren bankje begon het wachten. Ik ben dankbaar dat mijn land mij het geduld van wachten heeft geleerd. Maar dit wachten duurde te lang; niet één dag, één week, één maand maar zeven dikke jaren.

In het asielzoekerscentrum leerde ik dat mijn lot niet in mijn handen lag maar in die van een ambtenaar en zijn organisatie. Ook leerde ik dat ik niet een naam had maar een nummer, en degenen die mijn dossier in handen hadden kenden me niet van naam, maar door mijn dossiernummer. Wat zou het fijn geweest zijn als deze ambtenaren ook mijn achtergrond kenden? Hier werd ik als individu centraal gesteld, losgekoppeld van mijn familiestamboom, waarin de CV van mijn vader ook mijn CV is, en die van mijn opa ook. Dit is hoe de *wij*-samenleving werkt. De *ik* kun je niet loskoppelen van de *wij*. Vragen hoe het met je gaat zonder naar de gezondheid van je familie te vragen, is daar onbeschoft. Jij bent, omdat wij zijn.

Ik ben door mijn vader als een brief vooruitgestuurd om aandacht en hulp te vragen voor het beëindigen van de burgeroorlog. Ik ben dus niet gevlucht voor de lol. Ik heb vele families en vrienden door de oorlog verloren. Mijn vader wilde niet dat zijn familie zou afsterven en de bloedlijn moedwillig zou eindigen. Als er iets ergs met hem of onze familie zou gebeuren, dan zou ik, zijn zoon, in ieder geval aan de andere kant van de oceaan zijn en ervoor zorgen dat de familienaam voortgezet wordt.

Het is vijftientig jaar geleden dat ik voet zette op Nederlandse bodem. Ik woon nu al langer in Nederland dan in mijn land van herkomst. Ik heb het wachten, de structuur en de bureaucratie van Nederland overleefd. En ik ben geen dossiernummer meer. Babah Tarawally is mijn naam en ik ben hier thuis!